

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Sacris initiatur Ignatius: & de rebus ab eodem & sociis in Veneta ditione
gestis. Cap. IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

attingerent, apud mensarios pecunia omni deposita, & Romæ victum emendicantes, admirabile dedere spectaculum iis, qui coram Pontifice disserentes illos audierant: & deinde quemadmodum venerant, sic Venetias profus egentes ac vacui reuerterunt.

SACRIS INITIATUR IGNATIVS: ET DE
REBUS AB EODEM ET SOCIIS IN
Veneta ditione gestis.

CAPVT IV.

POST hæc, diligenti adhibita præparatione, cum ad eiusdē Legati Veralli pedes perpetuæ paupertatis & castimonia nūcupassent vota, diuini amoris igne succensi, mirate ac maiorem in modum approbante populo, sese denuo ad pristinos illos labores & assidua pauperū ministeria retulerunt. Deinde in exitu mēsis Iunii, diui Ioan. Baptiste die natali, Ignatius & reliqui laici per omnes ordinum gradus ad apicē sacerdotiæ Vincencio Negosantio Fanensi, Arbensiū Episcopo, euecti sunt, tanta nō modò ipsorum, sed etiā ipsius Episcopi lætitiæ & animi voluptate, vt sese inter eiusmodi cæremōnias nihil vnquam simile sensisse affirmaret. Interea Patribus nec; in eā diem vlla fuerat in Palestinam transmittendi facultas; & eō ipso tempore, cū graue bellum ex fœdere Christianorum principum Venetos inter & Solymanum Turcam exarsisset, sublato repētē commercio, omnis non modò peregrinorum, sed etiā institorū nauigatio conqueiuit; vt satis appareat, cæleste numen irarum gētibus iis, quæ creditum sibi regnū Dei per summum olim scelus negligentiamque amiserit; Apostolicum hunc deuotūque sibi manipulū in alias longè nationes atque prouincias iusto iā antè iudicio destinasse. taque propter eam quæ dixi causam, spe trajiciendi sublata, quamquā voti religione soluti videri prope modum poterant, tamen ne quis omnino scrupulus animis insideret, sine anni uertentis, vti Parisiis antè decreuerant, profus expectare, sequenter tum ad sacerdotii primitias diuinæ maiestati libādas omni diligentia cōparare; tum etiā post multam precationem & abstinentiā proximis operam ex instituto nauare constituunt. Id quo liberiūs atque commodiūs facerent, è tantæ vrbis celebritate ac frequentia in finitima eiusdē ditionis oppida aliò atque aliò recepere sese: vt si fortè (quod tamen in præsentia vix fieri poterat) bello sedato præter opinionem transitus patuisset, è propinquo Venetias cuncti simul accurrerent. Franciscus ergo Xauerus &

Sal-

Salmeron ad mōtē Celsū (id vico nomen, ab vrbe Parauio mil-
libus passuum ferē quindecim) secessere: Ioannes Codurius, &
Hozius, Taruisium: Claudius Iaius, & Simon Roterigijs Bassa-
num, oppidum agri Parauini; Paschasius & Bobadilla, Veronam;
Ignatius verò, Faber, & Laines cū Vicetiam petiissent, hanc vi-
tæ rationē iniēre: Erat extra urbē domuncula ruinosa & deserta,
nullis foribus aut fenestrarum obicibus, vento cui liber peruia. id
sibi diuersorium, ne cui molestiam exhiberent, atque vt ab urba-
no strepitu remoti liberi vni Deo vacarent, memores insuper
stabuli quod Regem ipsū Angelorum nostra causa nascentem
olim exceperat, vnanimis delegerūt, quotidianis muneribus ita
inter se distribuendis; vt vnus ad custodiam diuersorii & paucula
victus ministeria remaneret, (qui ferme erat Ignatius, quòd pro-
pter nimiam lacrymarum copiam grauitè ex oculis laboraret)
reliqui duo urbem ingressi, cibum in singulos dies emedicarent:
quod ab ea functione superesset otii, totum id omnes cœlestium
rerum contemplationi tribuerent. In hoc vitæ genere cū qua-
draginta iam dies non minori cœlestium donorum copia, & ani-
morum voluptate, quàm corporum vexatione & carnis incom-
modo perstitissent, quanto nimirum spatio temporis Christum
ipsum Dominum ac magistrum, antè quàm turbæ sese commit-
teret, abstinuisse cibo & in eremo cum bestiis latuisse meminc-
rant; ad eos reuēsendos Taruisio repente Codurius affuit, cuius
accessu læti, cū spiritus vehementiam ex ea solitudine, assidui-
tate precandi, ieiuniisque conceptam diutius cohibere non pos-
sent; ad CHRIS T I gloriam ex vmbra in arenam prodire, & quæ
diuinitus acceperant bona, cum proximis communicare consti-
tuunt. Nec mora: Vicetiam ingressi, descriptis inter se celeberrimis
oppidi partibus, eadem omnes hora de rebus diuinis ad po-
pulum dicere incipiunt, nullo prorsus aut loci apparatu aut pō-
pa verborum. In triuis plateisve, prout cuique locus obtigerat,
desumpto ex aliqua fortè officina scamno pro suggestu vtēban-
tur; populum elata voce, & in gyrum actō supra verticem pileo,
ad concionem inuitabant; sermo, vt peregrinorum & hospitem,
ex variis linguis ferē mistus, ac minimè proprius. Verumtamen
is erat orationis impetus, aded graues ac veræ sententiæ, tanta in
omni gestu atque habitu pietas, denique is ardor in oculis emi-
cabat, vt peritissimus quisque rerum æstimator hos demum esse
Christianos, concionatores germanosque præcones Euangelii
dictitaret: multi etiam, qui rei nouitate illecti cum cæteris initio
per iocum lasciuamque ludibundi confluxerant, prudentissimis

eorum præceptis & dicendi grauitate permoti, deposita paulatim petulantia. Longè alii atque accesserant dimissa concione recederent. Quòd si quis deinde seorsum ad Patres adiret, veritatis & officii studiosior, hunc verò humanissimè acceptum, proprius ingenio priuatis institutionibus ad omnem virtutem ac religionem informabant. Illud verò præcipuè re adiuuabat, quòd neque inanes plausus, vt diximus, fucata oratione captarent; neque inter ipsam concionem, aut vbi peroratum esset, quamquam in summa rerum omnium inopia, quidquam à circumfusa multitudi- ne vel peterent ipsi, vel etiam vltro delatum acciperent; breuique constare caput, paupere tecto ciboque cõtentos, & ab omni auaritia & vanitate abhorrentes, non aures populi scalpere, sed vulneribus omni ratione mederi; nec suum potius, quàm Dei proximorumque negotiũ agere. Atque haud sanè dissimilis fuit cæterorum Patrum in sua cuiusque prouincia probitas & industria; vt etiam aliqui ex magnis laboribus & incommodis extremum adierint vitæ discrimen. Neque ita multo post, cum euocati ab Ignatio vt de rebus communibus agerent, cuncti Vicetiam conuenissent; tanta animorum inclinatio ac beneuolentia populi Vicetini erga peregrinos apparuit, vt qua nuper in vrbe, tribus duntaxat, cibarii panis, ac ferè mucidi, quotidiana vix ciuitatione colligebatur, quod satis esset ad vitam ægerrimè tolerandam; in eadem, ipsis iam vndecim, ex voluntariis ciuium elemosynis omnia ad victu cultumque necessaria largè ac benignè suppetent. Ibidem igitur primas diuinæ maiestati hostias immolauere noui sacerdotes, vno Ignatio excepto, quippe qui ad se comparandum ampliùs adhuc tẽporis sibi sumpserat, & Romæ postea sacrificandi fecit initium ad ipsum Præsepe & incubula Christi Domini, quæ in aede sacratissima beatæ Mariæ ad Niuës religiosè coluntur.

IGNATIO ROMAM APPROPINQVANTI
CHRISTVS APPARET: ET VNDE SOCIETATI IESV NOMEN INDITUM FUERIT.

CAPVT V.

ET quoniam expeditioni transmarinæ præfinitũ anni spatiũ erat in exitu; & infestũ adhuc classibus mare, quid proinde agendũ esset, Patres inter se deliberãt: nec dubiũ fuit, quin, vti Lutetie vouerãt, cuncti sese ad fidei Catholicæ propagatione, & animarum